

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2022. július-augusztus

A MEÖT közelgő eseményei:

A MEÖT legfrissebb éves programja mindig letölthető:
<http://meot.hu/dokumentumok/2022akt/2022-program.pdf>

Augusztus 17-21.: BalatonNET. Helyszín: Balatonszemes

Augusztus 19. péntek 18.00: Ünnepi istentisztelet. Igét hirdet: Kondor Péter. (Szilágyi Dezső téri református templom)

Augusztus 29. hétfő 10.00: Október a Reformáció Hónapja (ORH) Bizottsági ülés

Hálaének és ima (augusztus 20-ra)

Rigó rikkant a szélcsavarta ágon
Szóljon hálaének minden magyar szájon
Szóljon hálaének kereszténységünkért
István királyunknak dicső emlékéért.

Ki tanítást adott népének Jézusról,
Királyuk volt és bátor apostol.
Koronáját büszkén díszítette,
Az erények fényes ékessége.

Szóljon hála azért, hogy vidám szívet
kaptunk,
és hogy többet adtunk mindig, mint
amennyit kaptunk.
Jóban is rosszban is, Istenhez fordultunk.
Barbár népek ellen jó harcot harcoltunk.

Megáldottad Urunk azt a drága vért,
mely kifolyt a hazáért és a nemzetért.
Mikor népek hadakoztak ellenünk veszetten,
“átvittél minket is a Vörös tengeren”

Te tudod a magyarnak, sok szenvedés jutott,
sok néma keservet könnyeibe fojtott,
munkával, bánattal ette meg kenyereit,
Véres verejtékkel vitte a keresztjét.

De, mint nap az eső után, eltűnik a bánat,
a szomjazó virágra harmatcseppek szállnak.

Szemeinket szüntelen az égbe szegezzük,
ne engedd el kezünk, mert másképp
elveszünk.

Tanítsál tűrni, szavainkat szűrni,
makacsosságunkból kiürülni,
szívünkben hinni, a Te igátat vinni,
tanítás lehajolni, s szeretetben élni.

Habár nyakas e nép, gondod volt rája,
szíved meglágyítja a szerények imája,
a szeretet lángját gyújtsa kezéd újra,
ha megtört szíveinkben talán kialudna.

A szeretet összefog, a szeretet nem fél,
bármerre is sodor az őrző szél,
nemzetemet hordozom a szívemen,
az Árpád háznak örökségét viselem.

Ezért, kezeimet az égnek kulcsolom,
nemzetemért Uram, forrón imádkozom,
ellensége ne legyen magyar a magyarnak,
megőrizze mindazt, mit őseink ránk bízta.

Mert ha egymás ellen gyűlöletet szőtt,
ki lesz az, ki szereti még őt ?!
Árvaságban ki vigasztalja, ha bánkodik
szegény,
szerteszórva mint a porszem a népek
tengerén.

Mutasd meg, hogy jövőnk, szívet tápláló ér,
a múltnak mélységébe visszanyúló gyökér,
s hogy lehetünk még kovászai egy
új magyar népnek,
szellemi utódok, kik forrásukhoz tértek.

Találjon e nép végre önmagára,
Nyíljon mindörökké imára a szája,
Éljünk mint testvérek, egymást szeretve,
másoknak sem legyünk dühös ellensége.

...Még annyi lenne Uram, amire kérjelek,
hogy jók legyünk, s mások is olyanok
legyenek,
de, Te tudod jobban mire van szükségünk,
mikor bővelkedünk, vagy inségben
szenvetünk.

Tápláljál kenyérrel, éltessél hitünkkel,
ne engedj szomjaznunk, itass élő vízzel,
tölts meg Szentlélekkel, hogy cselekedjünk
azt,
amit Isten nélkül, az ember elmulaszt.

Megköszönve mindent, dicsőítsünk Téged,
Atya, Fiú és jóságos Szentlélek,
tegyük jóvá mindazt, mit mások elrontottak,
mint méltó utódai Szent István királynak.

Posztos Lenke

Hírlevelünkbe a július havi áhítatot

Csadó Balázs

irsai evangélikus lelkész

írta

„Hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban... mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.” (2Kor 6,4.10.)

Nem tudom, hogy ki hogyan van vele, de én mostanság többször is elgondolkodtam az életemmel, családommal és szolgálatommal kapcsolatban. Sok-sok kérdést tettem fel magamnak, kérdéseket, amelyek mellett eddig talán elrohantam, amelyeket félvállról vettem... Mi az, ami igazán fontos, ami nélkülözhetetlen az élethez? Tudok-e különbséget tenni értékes és értéktelen között? Meglátom-e, hogy mire van igazán szükségem? Jól gazdálkodom-e a rendelkezésemre álló idővel, energiával, képességekkel vagy elszórom felesleges dolgokra...?

Most látom csak igazán, hogy mennyi felesleges, lényegtelen dolog van, amiért képes annyi mindent feláldozni az ember. Olyan sok mindenről elhisszük, hogy azok nélkül nem lehet boldog és teljes az életünk, hogy mindenképpen szükségünk van rájuk. Nem arra fókuszálunk, amink van, hanem arra, ami nincs... A hiányt látjuk és elhisszük, hogy ha ezeket a hiányokat megszüntetjük, akkor boldogabbak leszünk és teljes lesz tőle az életünk. Pedig ez valójában egy ördögi kör, hisz' mindig lesz olyan, amivel nem fogunk rendelkezni. Ha ezzel a szemlélettel szemléljük a világot, akkor a „minden” is kevés lesz. Nézzünk csak körbe, mennyi elégedetlen és irigy embert látunk magunk körül, vagy hányszor vagyunk esetleg mi magunk is elégedetlenek!? Mindig többre és többre vágyunk.

Ezzel szemben nagyon érdekes volt megtapasztalni, hogy bizony vannak olyan emberek is, akik látólag sokkal szegényebbek, mint mi, akik nem rendelkeznek olyan javakkal, mint egy átlagos magyar ember, mégis boldogabbak. Nem hiányzik nekik semmi, pedig annyi mindenük nincs... alapvető dolgok sem. Kényelmes ház, autó, sőt még vezetékes víz, vagy áram sem. Nem afrikai vagy indiai emberekre gondolok, mert ezekben az országokban nem jártam. Kárpátalján ugyanakkor többször is megfordultam a zenekarommal és nem egy alkalommal cigány közösségekben is zenélhettünk. Nagyon szerény

körülmények között éltek, az aggregátor annyi áramot sem tudott előállítani, amennyi az elektromos gitárjainknak kellett volna... Mondanom sem kell, hogy a tákolt gitárjaikkal eljátszott énekekben összehasonlíthatatlanul több élet volt, mint a mi drága bolti hangszereink által előadott dalokban. A mi értelmezésünk, értékrendünk, pénztárcánk szerint semmijük sem volt, mégis azt éreztük, hogy gazdagabbak. Egyfajta megmagyarázhatatlan kettősség volt ez, olyan kettősség, amelyről Pál is ír: „mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”

Azt éreztem, hogy azok az emberek ott Kárpátalján szabadok. Nem volt rajtuk kényszer, nem tárgyak, vagy eszközök, esetleg élmények képezték a boldogságuk alapját, nem olyan dolgok, amelyek pénzért megszerezhetők (és akár el is veszíthetőek), hanem valami egészen más. Azoknak az embereknek élő hite volt, ugyanúgy, ahogy Pálnak. Gazdagok voltak, de nem e világi értelmezés szerint. Nem a hiányra tekintettek, hanem arra, amivel rendelkeztek és Istenre, akitől mindazt kapták.

Tegyünk így mi is, kedves testvéreim! Vegyük észre, hogy gazdagok vagyunk. Használjuk fel ezt az időszakot arra, hogy ezentúl ne a hiányt kutassuk, hanem megelégedéssel és hálaadással tudjunk arra tekinteni, ami a miénk. Vegyük észre Isten ajándékait! Ilyen ajándéka Istennek az is, hogy keresztényként gazdagnak mondhatjuk magunkat, sőt másokat is azzá tehetünk. A mi gazdagságunk ugyanis nem olyan, mint az anyagi gazdagság, nem kell attól félnünk, hogy elfogy, hogy kiürül a zsebünk. Felszabadító érzés, hogy egymásra nem kell irigykedve tekintenünk és nem kell megküzdenünk a javakért, vagy túllícitálni egymást, hanem épp ellenkezőleg, megoszthatjuk azt, amit Istentől kaptunk: továbbadhatjuk az örömhírt! Másokat is emlékeztethetünk arra, hogy hogyan szabadított meg bennünket Isten a folyamatos elégedetlenkedésből és boldogtalanságból. Ámen.

A hálaadás imája

Mindenért, amit adtál,
hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit elvettél
hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit segítségeddel megtehettem,
hálát adok Neked, Istenem!
Mindenért, amit megakadályoztál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden örömért, amivel boldoggá tettél,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden szenvedésért, amivel formáltál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden békés óráért, amivel széppé tetted életemet,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden problémáért, amittől megszabadítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden jó tulajdonságoméért, amivel szolgálhattalak,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden gyengeségoméért, amivel alázatra tanítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden erényért, amit nekem ajándékoztál,
hálát adok Neked, Istenem!

Minden bocsánatért, amiből irgalmadat megismerhettem,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden szép emberi kapcsolatomért, amivel gazdagítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
Minden emberért, akit tőlem elszakítottál,
hálát adok Neked, Istenem!
A halálom időpontjáért és módjáért, amit nekem választottál,
hálát adok Neked, Istenem!
A helyért, amelyet nekem országodban készítettél,
hálát adok Neked, Istenem!
Ámen

Hírlevelünkbe a nyári áhítatokat

Lukács Levente

hajdúbagosi református lelkipásztor

írta

„Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet.” (Zsolt 63,2-3.)

Ez a zsoltár nem más, mint egy hitvallás! Olyan hitvallás, amiben az író az Isten oltalmazó szeretetét és a hívő ember gyermeki bizalmát juttatja kifejezésre. A zsoltáríró egész mivoltában epekedik Isten után! A hangsúly pedig az epekedésen van, hiszen a természetből vett képekkel írja le, hogy mennyire vágyik arra, hogy az Isten közelségében legyen.

Mindezt a száraz és kopár föld képével mutatja be, ami várja az áztató és hűsítő esőt. Palesztina vidékein is gyakori a szárazság. A déli részen pedig ott a sivatag. Így teljes mértékben érthető volt a zsoltár olvasója számára, amit Dávid király kifejezésre szeretett volna juttatni. Most a nyáron biztatás ez a zsoltár számunkra is, amikor jobban odafigyelünk a pihenésre, a szabadságra, a táborokra, hogy ne tévesszük szem elől azt, akinek mind-ezekért hálaadással tartozunk.

Sőt úgy óhajtsuk az Urat még a pihenési időszakban is, mint ahogy a kiszáradt föld, óhajtja az esőt. Tegyük meg mindent azért, hogy a pihenés, a szabadság, a táborok időszakában is az Úr közelében

legyünk, illetve az Úr közelségét keressük. Ne engedjük, hogy a különféle programok alternatívát nyújtsanak nekünk. A prioritás legyen az, hogy lássuk az Urat minden nap! Tapasztaljuk meg a hatalmát és a dicsőségét. Így legyen. Ámen.

„Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk.” (1Kor 10,17.)

Augusztusban tartjuk az új kenyér ünnepét, mely a keresztyén világban nagy jelentéssel bír. Az évszázadok során erről a jelentésről sokat vitatkoztak, sokszor öltre is mentek a különböző értelmezések és hangsúlyok miatt. Azonban azt biztosra vehetjük, hogy a részvétel az úrvacsorában/eucharisziában közösséget teremt. Mégpedig életközösséget a hívő ember és Krisztus között. Az ebben való koinónia pedig részesedést feltételez.

A keresztyénség lényege talán itt a legnyilvánvalóbb, hiszen az úrvacsorázók közössége, egysége és egyben sokszínűsége itt látszik meg a leginkább. Nekünk lelkipásztoroknak/papoknak pedig az a dolgunk, hogy ezt a közösséget munkáljuk és előmozdítsuk. Az egy kenyérből való részesedés megteremtí az a közösséget, amely felekezeten felüli. Az Úr Jézus Krisztus pedig azt szeretné, ha mindannyian, akik az Ő gyermekeinek tekintik magukat, vállalnák a

közösséget. Azt a közösséget, amely egyben kiválasztott és szent is, emberi természetre és felekezetre való tekintet nélkül.

Ez a közösség az, amelyik megtart és erőt ad. Arra figyelmeztet az ige bennünket, hogy a mai poszt-modern világban, amikor a különböző ideológiák egymást érik, még jobban figyeljünk oda Pál apostol szavaira és képviseljük a Krisztusi közösséget helyesen, mindig és minden időben. Ámen.

Ökumenikus lelkészi missziói konferencia

Öt felekezetet képviseltek a jelenlevők, akik részt vettek a 2022. évi lelkészi és missziói konferencián Révfülpön az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban június 20-24. között. Magyarország különböző területeiről érkezett a kb. 40 fő résztvevő. Örömet jelentett, hogy néhány fiatal is köztünk lehetett. A konferencia meghatározó igéje a következő volt: „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánná minden népet...!” (Mt 28,19.), témája pedig a **gyülekezetplántálás**.

Tizennégy, a zongorakíséretet vállalókkal együtt tizenhat szolgálattevője volt a konferenciának, igehirdetők, igemagyarázók és előadók. Ne feledjük el megemlíteni a konferencia szervezőit, de a recepción és a konyhán dolgozókat sem. Az előadók hat felekezetből érkeztek: baptista, evangélikus, görögkeleti ortodox, metodista, pünkösdi és református. Délelőttönként egy igetanulmányt halhattunk és két előadást, délután pedig öt csoportban folyt a megbeszélés.

lés. Nagyon sok szép ének hangzott el ügyes, egyházzenehez értők (apa és leánya) kísérő zongorajátékával.

A konferencián a Délvidéken szolgált VENETIÁNER SÁNDOR szemlélete érvényesült az öt felekezet képviselői részéről. Valamennyien szeretik saját felekezetüket, egyházukat, azonban készek tanulni és elfogadni mindazt a jó és építő bibliai látást és gyakorlatot, amely egy másik felekezetet képviselő előadó vagy jelenlevő testvér életéből tanulságos és hasznos a számukra. Az egymás hite és tapasztalata általi építkezés örömeit élhették meg a konferencia résztvevői. VENETIÁNER SÁNDOR (*Fadd*, 1853 – *Újsóvé*, 1902) református lelkész, aki kiváló hebraista volt a maga korában, az evangélium vonalán nyitott volt más felekezetűek felé. Missziói munkát végzett Triesztben, Rohrbachban, és Kisinyovban. „Venetianer hálás volt azért, hogy a református egyházhoz tartozhatott. Szerette a kálvini tant, de nem vált dogmatikussá. Krisztus elfogadása és követése számára nem felekezeti kérdés volt, s ezt mindennél fontosabbnak tartotta.” (VAJS TIBOR: *Venetianer Sándor — egy igaz református lelkész*, Acta Papensia-Műhely, Pápa, 2015.)

A tanítvánnyá tevés és gyülekezetplántálás a Krisztustól nyert új életből fakadhat és az Ő terve alapján megy végbe. Sem a gyülekezeti tag, sem pedig a gyülekezet élete nem öncélú. A hitben élő egyén gyümölcse egy másik hitre jutó ember, míg az élő gyülekezet gyümölcse egy másik gyülekezet plántálása, születése — hangzott el a konferencián.

Jó volt hallani arról, hogy egyes felekezetek komolyan veszik a gyülekezetplántálást, míg más felekezetek ezt a feladatot kisebb mértékben, szóróványosan végzik. A lelki megújulás segíthetne abban, hogy a többi felekezet is felzárkózzon az említett missziói tevékenység

mellé. Az előadók részéről több alkalommal követendő példaként hangzott el az ApCsel 2,42-47. rész.

Vannak a gyülekezetplántálás vagy a kis körök építése terén bevált módszerek, azonban a Szentlélek vezetése, munkálkodása alapvető és az evangéliumhirdetés nélkülözhetetlen segítség ezen a területen.

Kiscsoportos és egyéni beszélgetések, kirándulások gazdagították az itt töltött időt.

A konferencia úrvacsorai istentisztelettel zárult, a Jézus Krisztushoz és egymáshoz, mint Krisztus testéhez való tartozásunk megerősítését szolgálva.

A közösség átélését erősítette még, hogy eltávozás előtt az ebédnél hálás szívvel lehattunk együtt az étkezőben.

Vajs Tibor

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

Testvéri szeretettel: „Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői

A
MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
meghívja

ÁLLAMALAPÍTÁS ÜNNEPÉNEK ELŐESTÉJÉN
ökumenikus közösségben megrendezésre kerülő
ÜNNEPI ISTENTISZTELETRE

Igét hirdet:

Kondor Péter

evangélikus püspök, a MEÖT alelnöke

*„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.”
(Mt 5,9)*

Helyszín:

A Budai Református Gyülekezet temploma
(1011 Budapest, Szilágyi Dezső tér 3.)

Időpont: 2022. **augusztus 19.** péntek **18⁰⁰**